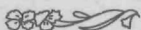

stopinje do stopinje, in mu na vsaki višji stopinji daješ novega veselja, da mu s tem daješ poguma, da se ne zmeni za trnjevo pot pod nogami, temveč da gleda le na venec zmage, ki se mu ima položiti vrhu trnjeve poti na glavo!

J. G.

Betlehemske pesmice.

Pesem angelcev.

Angelci so prileteli
doli na zemljo,
pa so pesmico zapeli,
pesmico lepo:

Kaj je solnce proti Njemu?
Žar zagrnen v noč!
In vse zvezde proti Njemu
so le temna noč!

„Oj raduj se, ljudstvo drago,
ljudstvo zemlje vse,
da nebo poslalo blago
Rešenika je!

On je solnce, ki posije
v noč, v temo pregeh,
da življenje zopet vzklije
po zmotnjav grobeh!“

Veselo oznanilo.

Na betlehemiški trati
pastirčki jančke pasli,
pa prileteli zlati
so angelci k njim v vas,
da jim oznanijo
rešenja srečni čas:

„Pastirčki, oj hitite
k ubožnemu tja hlevcu
ter Detece molite,
ki danes se rodi!
On, vsemogočni Bog,
tam v jaslicah leži!“

In tekli vsi so srečni
pastirčki tjakaj k hlevcu,
kjer se rodi On, Večni!
Tam pali so pred krov —
a On jim dal je Svoj
božanski blagoslov ...

Kot še nikdar, nocoj ...

Kot še nikdar, nocoj
nebeške zvezde sevajo,
in angelci prepevajo:
„Oj slava Bogu po višavah,
in ljudstvom zemlje blag pokoj!“

Kot še nikdar, nocoj
zemljani sladko spavajo.
Kako bi ne!? Saj plavajo
krilatci božji nad domovi
in blagoslov delijo svoj!

Kot še nikdar, nocoj
vsa širna zemlja srečna je:
prišla dobrota večna je
na zemljo, da omije grehe,
da milosti nam dá nebroj!

Angelci božji!

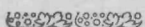
Angelci božji,
zlati krilatci,
plavajo danes
širo po zemlji
s srečno novico,
da se rodil je
tam v Betlehemu
človek in Bog,

ki je v rešenje
svetu poslan.

Angelci božji,
zlati krilatci,
pridite tudi
v daljne te kraje,

kjer mi živimo,
in oznanite
srečno novico,
in prinesite
bratovsko slogo,
mir in ljubezen
v kraje slovenske!

Bogumil Gorenjko.

Spomini na babico.

Spisal J. V. Slavin.

Ne, nikdar te ne pozabim, babica! — —
Ko pride pomlad, ko pride poletje in jesen, ko klijejo cve-
tice, ko potem umirajo, vedno se mi vzbudi spomin nate. In tiha
žalost me obide, in mehko mi je v srcu, tako mehko . . .

Zlasti pa pozimi moram misliti nate, babica. Zunaj naletava sneg, in
vihar tuli mimo voglov. Tako naletava morda sneg tudi na tvoj grob tam v
daljavi, kjer se dvigajo ponosne gore proti nebu in strmijo molče na do-
lino, ki je kroginkrog posuta z belim snegom . . . Tako naletavajo mogoče
snežinke na tvoj grob, in morda tuli tudi veter nad pokopališčem . . .

A jaz mislim tu v tujini nate, v gorki sobi, kamor že tiho plava črni
mrak. V oči se mi je prikradla drobna solzica . . . Saj to so spomini na
davna leta, ko sem bil še otrok, ki ne pozna sveta in bolesi, saj to so
spomini na one trenutke, ko sem bil srečen, neskončno srečen v tvoji bli-
žini, babica . . .

* * *

Bilo je spomladi meseca maja. — — Narava je ravnokar vstala in se
smehljala v najlepši obleki, v največji sreči. Saj ji pojejo drobne ptičke, saj
ji cvetó in duhté najlepše cvetke. Kako bi torej ne bila srečna in vesela?“

Da, narava je bila vesela; a jaz sem bil žalosten. Saj sem se moral
ravno takrat ločiti od domačega kraja in iti tja v tujino, daleč, daleč proč
od rodne vasi. Ločiti sem se moral od svoje babice . . .

Ko mi je podala svojo velo roko, sem videl, da ji je blestelo v očeh
par solz, katere je hotela skriti. „Kdaj se vidiva spet, kdaj?“ je šepetala s
tresočim glasom. „Morda nikdar več . . .“

In v srcu ji je postalo težko, in obrnila je svoj obraz od mene . . .

Mene je zbolelo, in težko mi je bilo. Ko je oddrdral vlak od postaje,
sem se stisnil v kot in strmel brezmiselno v dno voza. Po ušesih so mi
pa še vedno zveneli glasovi: „Morda nikdar več . . .“

* * *

In vendar sva se videla spet, po dolgih letih. — —

Zunaj je cvetel veseli maj, kakor takrat, ko sva se ločila. In presedel
sem zopet blažene ure v tvoji bližini, mila babica. Ti si mi pa dopovedo-